

STRAŽARSKI

VESTNIK

Številka #027 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

KO ZMANJKA ARGUMENTOV, PRIDEJO ETIKETE

Ko sociolog in zgodovinar Grega Hrib za Stražo uporabi izraze, kot so "klerofašizem", "verski fundamentalizem" in "bizarna spletna posebnost", s tem v resnici ne pove nič bistvenega o nas. Pove predvsem nekaj o sebi. Pove, da nima resnega odgovora na to, kar govorimo. Pove, da ga moti že sam obstoj ljudi, ki še verujejo v Boga, narod in družino. In pove, da je v Sloveniji za nekatere že samo to, da si katolik in domoljub, razlog za medijski in intelektualni pogrom.

Beseda "klerofašizem" je ena najbolj izrabljenih in najbolj praznih političnih psovov pri nas. Uporablja se takrat, ko je treba utišati katoličana, ne da bi se bilo treba soočiti z njegovimi argumenti. Če nekdo zagovarja katoliško vero, narodno identiteto, demografski obstoj in družinske vrednote, ga hitro označijo za "klerofašista", kot da bi s tem opravili razpravo. A v resnici s tem samo razkrijejo lastno intelektualno bedo. Če je že vera v Boga, spoštovanje do tradicije in skrb za lasten narod nekaj "nevarnega", potem problem ni v Straži, ampak v družbi, ki je tako daleč padla, da normalnost dojema kot skrajnost.

Enako velja za izraz "verski fundamentalizem". Kaj naj bi to sploh pomenilo? Da verjamemo temu, kar Cerkev uči? Da mislimo resno, ko govorimo o zakonu, družini, narodu in moralnem redu? Da ne verjamemo, da je treba vsako resnico prilagoditi duhu časa? Če je to "fundamentalizem", potem ta izraz ne pove nič drugega kot to, da določeni ljudje ne prenesejo katoličanov, ki svoje vere ne skrivajo in se zanje ne opravičujejo.

Zelo poveden je tudi ton posmeha. Vedno ista zgodba. Najprej nas razglasijo za smešne, bizarne in nepomembne.

Dnevnik
@Dnevnik.si
Stranka Straža se predstavlja kot Katoliška narodna stranka. Njeno geslo je: »Bog. Družina. Domovina.«

Od dnevnika

Potem pa v istem dihu opozarjajo, da smo nevarni, da vplivamo na širši prostor in da nas je treba jemati resno. Torej kaj smo? Nepomembna šala ali nevarna sila? Resnica je očitna. Straža jih moti prav zato, ker odpira vprašanja, ki jih drugi ne upajo ali nočejo odpirati. Vprašanja demografije. Vprašanja vere. Vprašanja slovenskega naroda. Vprašanja razkroja družbe. In ker teh vprašanj ne morejo ustaviti z argumenti, jih skušajo zadušiti z etiketo.

Posebej cinična pa je trditev, da ob Straži drugi delujejo kot "zmerni". To je stara igra sistema. Vedno potrebujejo nekoga, ki ga razglasijo za tako skrajnega, da vse ostalo naenkrat izgleda sprejemljivo, razumno in normalno. Tako se umetno ustvarja politična sredina, ki je v resnici samo bolj uglajena različica istega razkroja. Če Straža s svojo jasnostjo razkriva praznino lažne desnice, potem to ni naš problem, ampak njihov.

In tu je še nekaj, kar je treba povedati naravnost. Tudi Grega Hrib je samo še en primer človeka v Sloveniji, ki živi od

razlaganja naroda narodu, medtem ko napada tiste, ki svoj narod sploh še brnijo. Slovenci prevečkrat financiramo ljudi, ki nas učijo, da je skrb za lastni narod nekaj sumljivega, vera nekaj nevarnega in tradicija nekaj sramotnega. To ni napredek. To je delovanje proti slovenskemu narodu pod krinko stroke.

Dokler bomo v Sloveniji financirali ljudi in mreže, ki delujejo proti slovenskemu narodu, proti njegovi veri, zgodovini in prihodnosti, bomo sami plačevali svoj razkroj. Zato bi Slovenija nujno potrebovala službo oziroma državni mehanizem, ki bi sistematično razkrival, nadzoroval in ustavljal protislovensko delovanje v javno financiranih ustanovah, medijih, nevladnih organizacijah in drugih strukturah, ki živijo od slovenskega davkoplačevalca, hkrati pa delajo proti njemu.

Naj bo zato jasno. Straža ni "klerofašizem". Straža je odgovor na družbo brez temeljev. Ni "verski fundamentalizem". Je katoliška jasnost v času zmede. Ni "bizarna posebnost". Je znamenje, da se v Sloveniji vendarle še najdejo ljudje, ki jih ni sram Boga, družine in domovine.

In prav to najbolj boli naše nasprotnike. Ne to, da bi bili smešni. Ampak to, da nas ni več mogoče prezreti. (BV)

STRAŽARSKI
TWEET TEDNA

»Ni levo ali desno. Vsi so javno za etnične žide in nihče ni javno za etnične Slovence. Proslovenska politična izbira, ki jasno pove, da je za etnične Slovence, je samo @StrankaStraža.«

@SloDejstva

Spremljajte nas tudi na
Twitterju (X-u), zasledite kanal »Stranka
Straža - Katoliška narodna stranka«

PREPOZNAJ
BOLANO DRUŽBO
... IN POSTANI
STRAŽAR!

MOLČEČA STATISTIKA, KI OBSOJA NAROD

Leta 2024 se je v Sloveniji rodilo ***16.875 otrok***. To je najmanj, odkar sistematično beležimo rojstva, torej od leta 1922. A ta številka sama po sebi še ne pove vsega. Ključno vprašanje ni samo, koliko otrok se rodi v Sloveniji, ampak tudi, komu se rojevajo. Statistični urad Republike Slovenije že od osamosvojitve in posebej po popisu leta 2002 ne objavlja več resnih etničnih statistik. Podatki o rodnosti "slovenskih mater" se nanašajo predvsem na ***državljanstvo***, ne pa na narodno pripadnost. To pomeni, da so med "slovenskimi državljankami" tudi naturalizirane priseljenke, katerih priimki in družinski izvor kažejo precej drugačno sliko od tiste, ki jo prikazuje uradna statistika.

Številke, ki jih uradna statistika ne pokaže

Onomastična analiza zadnjega seznama SURS s 100 najpogostejšimi priimki na dan 1. januarja 2024 pokaže, da je ***deset priimkov med prvimi stotimi jasno ne-slovenskih***. Skupaj gre za 16.014 oseb. Priimek Kovačević je na 34. mestu z 2.083 nosilci, kar je več kot Hrovat, Krasniqi, Lah ali Tomažič. Med prvimi stotimi priimki so tudi srbske oblike na -ović, bošnjaški in albanski priimki.

To ni več robni pojav. To je že ***strukturni del slovenske demografije***.

Mit, ki ga matematika razbije

V javnosti pogosto slišimo, da "ex-yu priseljenci rojevajo veliko otrok". Toda tudi tu je resnica bolj zapletena. Rodnost v Bosni in Hercegovini znaša okoli 1,49 otroka na žensko, kar je celo nižje od uradne slovenske stopnje. Srbija, Hrvaška in Severna Makedonija so v podobnem položaju.

Višja rodnost priseljenk v Sloveniji zato ne izhaja preprosto iz "njihove kulture", ampak predvsem iz ***selektijskega učinka migracije***. V Slovenijo ne prihaja povprečna populacija teh držav, temveč mlajše, bolj tradicionalne, pogosto ruralne in socialno šibkejšje kohorte z nadpovprečno rodnostjo. Hkrati slovenski socialni sistem spodbuja prav kombinacijo nizkega dohodka in več otrok, kar se pogosto bolje ujema s

priseljskim profilom kot s slovenskimi mladimi družinami z dvema dohodkoma.

Resnična TFR slovenskih žena

Po ***V5 demografskem modelu strazar.si*** je delež etničnih Slovencev v populaciji padel z 83,1 odstotka iz popisa leta 2002 na približno ***69 odstotkov leta 2024***. Med rojstvi leta 2024 je 18,6 odstotka otrok rodilo tujim materam, dodatni pomemben delež pa naturaliziranim materam priseljskega porekla.

Skupaj to pomeni, da ima ***več kot vsak tretji novorojenec v Sloveniji etnično ne-slovensko poreklo***.

Realna rodnost etničnih Slovenk tako verjetno ne znaša uradnih 1,55, temveč približno ***med 1,41 in 1,49***. To je globoko pod nadomestno mejo in pod ravni, ki bi omogočala dolgoročen obstoj naroda.

Klic naroda

Družina ni zasebna stvar. Družina je prva celica naroda. Slovenska država je dolžna služiti slovenskemu narodu, ne pa prikrivati demografske zamenjave za statističnimi izrazi, državljanstvom in birokratsko meglo.

Stranka Straža zato predlaga radikalno demografsko obnovo: davčne razbremenitve za večotročne slovenske družine, stanovanjski sklad "Slovenski dom" za slovenske rodbine, prednost domačinov pri javnih najemih in ustavitve priseljevanja ekonomskih migrantov iz držav z drugačnimi civilizacijskimi vzorci.

Boomerski smrtnostni vrh prihaja med letoma 2033 in 2040. ***Naslednjih petnajst let je odločilnih.*** Vsako leto zamude pomeni več deset tisoč etničnih Slovencev manj. Slovenci še obstajajo. Čas pa je naš sovražnik. (MV)

Celoten prikaz in grafika ([klik](#))!

***Plodnost po etničnem poreklu** · Ko številke razkrijejo, česar SURS noče izračunati*

Gabaroni

testenine z okusom

IZ STROČNIC IN AJDE!

**Več beljakovin, več vlaknin,
brez konzervansov, brez barvil.**

**Slovenska pira in ajda. Vegansko.
Domače. Ekološka kakovost.**

Testenine, ki vas nahranijo —
ne le nasitijo.

ANALITIKA · PLODNOST PO ETNIČNEM POREKLU · SURS + V5 MODEL + SVETOVNA BANKA 2024

VSAK 3. NOVOROJENEC IMA NE-SLOVENSKI PRIIMEK.

NAGRADE IN PRAZNOVANJA ZA UMOR NEDOLŽNIH IN DEGENERACIJO – ZANIČEVANJE IN PREPOVED GLASU RAZUMA

Pred dnevi je Inštitut 8. marec skupaj s pobudo My Voice, My Choice prejel nagrado Vigdís, ki jo podeljuje Parlamentarna skupščina Sveta Evrope v partnerstvu z islandsko vlado. Nagrada predstavlja priznanje kampanji za dostopen splav po vsej Evropi. Po poročanju medijev je pobuda zbrala več kot milijon podpisov podpore, nagrada pa je vredna 60.000 evrov. 20. junija pa je v Mariboru potekal Pohod za življenje, katerega smo se udeležili tudi v imenu Stranke Straža. Dogodek je bil v luči okoliščin zelo uspešen in je dosegel večji doseg kot doslej. Negativni komentarji pod objavami pa so kot vedno razkrili, v kakšni družbi živimo.

Smoter nagrad, praznovanj in shodov

V vsaki družbi imajo nagrade, priznanja in praznovanja določen namen. Z njimi se izražajo občudovanje, spoštovanje in odobravanje. Družba s temi dogodki sporoča, katera dejanja, vrednote in ideali se ji zdijo hvalevredni ter vredni posnemanja.

S pohodi in shodi pa se ozavešča in mobilizira. Skupnost s tem sporoča, kaj po njenem mnenju ni v redu ali kaj bi bilo treba izboljšati.

Ko podeljujemo nagrade znanstveni-

kom, športnikom ali dobrodelnim organizacijam, s tem izražamo prepričanje, da njihovo delo prispeva k skupnemu dobremu. Praznovanja in priznanja niso zgolj simbolična dejanja, temveč odsev moralnih vrednot neke skupnosti.

Ko potekajo pohodi za življenje, se kritizira družbo, ki ne prepozna zla v umoru nerojenega otroka. Ko nagrajujemo organizacije, ki skušajo proces umora narediti bolj dostopen s tem izražamo podporo.

Ko se praznuje tisto, kar bi moralo biti obžalovano

Zagovorniki splava nagrado uokvirjajo kot priznanje za širjenje reproduktivnih pravic. Vendar pa splav po tem pogledu nima neposredne povezave z reproduktivnimi pravicami, saj je reproduktivno dejanje že potekalo, novo življenje pa je bilo ob spočetju že ustvarjeno.

Če problematiko splava postavimo v drugačen okvir, to ni vprašanje repro-

duktivne pravice, temveč vprašanje pravice do umora nerojenega otroka. V takšnem okviru lahko nagrado, ki jo je prejel Inštitut 8. marec razumemo kot priznanje za promocijo pravice do umora nerojenega otroka. S tem se kot hvalevredno predstavlja dejanje feticida.

Parada ponosa

Podobno je tudi pri Paradi ponosa. Njeni podporniki jo razumejo kot praznovanje dostojanstva in enakopravnosti. Vendar pa se ob tem postavlja vprašanje, kako gre lahko za enakopravnost, če se praznujejo in s tem posredno odobravajo ter promovirajo vse spolne usmerjenosti, razen tiste, ki je edina sposobna ustvariti potomstvo in s tem prispevati k obstoju družbe.

Kar družba praznuje, to tudi povzdičuje. Kar nagraduje, to spodbuja. Kar razglša za ponos, to predstavlja kot vredno občudovanja.

Sklep

Sodobna zahodna družba se vse pogostejše znajde v položaju, ko za predmet praznovanja in nagrajevanja postavlja stvari, ki so moralno sporne ali zavržne. Tovrstne prakse, ki lahko razkrajajo družbo, se predstavljajo kot hvalevredne, zaradi česar se takšna dejanja in življenjski slogi prikazujejo kot vredni priznanja, občudovanja in posnemanja.

Velik del Slovencev še vedno dojemata te stvari kot moralno sporne, zato se postavlja vprašanje, zakaj jih potem vrh družbe – mediji, politika in javno znane osebnosti – pogosto odobrava in promovira. (PK)

Z VSEM SPOŠTOVANJEM IN LJUBEZNIJO DO ŽENSK ...

Več kot 1.000 let so se katoliške ženske ob različnih obredih in mašah pokrivale s t.i. mantili oziroma veli. S tem so izkazovale vero in spoštovanje do našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ponekod se je običaj, sicer v manjši meri, obdržal, zvečine pa je šel v pozabo. Zakaj?

Vdor modernizma in ekstremnega feminizma je to začel prikazovati kot nekaj nazadnjaškega, sama cerkev pa je tudi do tega postala ambivalentna. Povejmo pa resnico: tudi tu je šlo za **vdor v katoliško vero** s strani tistih, ki skozi glasbo, film, zabavno industrijo in šolstvo širijo svojo milenijsko **sovražstvo do nas, katoličanov**. Ženska - po njihovo - ne sme biti več dostojanstvena in ženstvena, temveč takšna, kot tiste »kreature« na »Paradi neponosa« v Ljubljani. (ASF)

